

Новини Трускавця та регіону

Руслан Козир відсвяткував

23 листопада відзначив свій день народження (45 років) міський голова Трускавця Руслан Козир. Вітало його цього року набагато більше людей, ніж минулого, частина щиро, частина з підлабузницьких міркувань, адже Трускавець після приходу радянської влади завжди славився такими особами.

Від імені редакції «ТВ» привітаємо мера Трускавця і ми. Бажаємо пану Руслану мудрості розрізняти правду і брехню, щирість і фальш, а також сміливості робити радикальні кроки, втілювати плани перетворення Трускавця в місто європейського взірця. А крім того – здоров'я, злагоди, достатку та любові. Нехай не згасає молодечий запал, а добрі наміри не заглохнуть в міцних обіймах бюрократичного спрута. І нехай допомагає Вам Бог у всіх добрих починаннях!

Головне – мати Бога в серці

Мер Трускавця Руслан Козир в неділю, 21 листопада, взяв участь у Божественній Літургії в центральному храмі Трускавця – церкві святого отця Миколая. На присутність нового міського голови на Службі Божій звернув увагу целебранс Літургії, настоятель храму, митрофорний протоієрей отець-декан Петро Івасівка.

Пастирський візит

В неділю, 28 листопада, у Трускавці з пастирським візитом побуває архієпископ РКЦ в Україні, митрополит Львівський латинського обряду Мечислав Мокшицький. Його Емініція очолить урочисту Святу Месу (суму) о 9.00 в трускавецькому храмі Успення Пречистої Діви Марії, після чого матиме зустріч з вірними.

Казка про ріпку

21 листопада після недільного служіння вірні церкви «Добра Новина» в Трускавці мали можливість подивитися інсценізацію казки «Ріпка», поставлену силами молоді цієї релігійної громади. Про це нас повідомили наші друзі з «Доброї Новини». Постановку казки було здійснено в християнському дусі, а суть її така: дід-місіонер Кирило з допомогою баби, внучки та персонажів-тварин повинен був витягнути ріпку, яка символізувала гріховну сутність людини, якої всі ми маємо позбавитися.

«Перші» по області

Трускавецьке комунальне підприємство «Наше місто» займає «почесне» перше місце в області щодо розрахунків за спожитий природний газ. Сума боргу станом на понеділок, 22 листопада, становить 5 мільйонів 258 тисяч гривень. Другими по заборгованості є Броди (район) з боргом майже в 3,5 мільйони, третій Золочів з сумою трохи менше двох мільйонів. Всіх керівників підприємств із заборгованістю «пропісочили» на селекторній нараді з ЛОДА, яку проводив заступник Василя Горбала Євген Пастух.

«Пора» саморозпустилася

Дрогобицька районна організація громадянської партії «Пора», яку очолює п. Генріх Муравський, оголосила про свій саморозпуск. Заяву з цього приводу опубліковано в дрогобицькому регіональному часописі «Тустань».

«Дрогобицька районна організація ГП «ПОРА» висловлювала своє занепокоєння у відкритому листі, яке було прийнято на засіданні Ради ДРО ГП «ПОРА» до Вас у серпні ц. р. щодо дій голови ГП «ПОРА» В. Каськіва, які є несумісними зі Статутом і Програмою Партії, що завдало шкоди авторитету Партії. Ми це називаємо «поцілунком Юди». І тому ми вимагали у В.Каськіва негайно скласти повноваження голови Політради Партії та проінформувати суспільство через ЗМІ. Як бачимо, В.Каськів до наших вимог не прислухався, як член Партії опустив її авторитет в суспільстві нижче «плінтуса», спрямував фактично свої дії в інтересах антидержавного режиму!», йдеться в заяві Дрогобицької районної «Пори» стосовно причин такого кроку. Рішення керівництва «Пори» району підтримали рядові партійці. Після самоліквідації вже колишні «пористи» перейшли гуртом в районну організацію партії «Українська платформа».

Трускавчани сильні в боксі...

З 15 по 17 листопада у м. Долина (Івано-Франківська обл.) команда ДЮСК «Спортовець» з Трускавця приймала участь у Всеукраїнському турнірі з боксу серед юнаків 1995-2000 р. н. Вихованці ДЮСК «Спортовець» вибороли призові місця: I місце – Коваль Василь; II місце – Ковальчук Григорій, Пігур Василь; III місце – Штим Віталій (тренер – Назар Мінів).

А з 18 по 21 листопада у м. Львові юні боксери ДЮСК «Спортовець» змагались на Чемпіонаті області серед юнаків 1993-1994 р. н. ДЮСШ Львівщини. Найкращих результатів досягли – Комарницький Назар (III місце) та Залевський Богдан (III місце).

... і в плаванні

З 19 по 20 листопада у плавальному басейні ДЮСК «Спортовець» проводився другий традиційний міжобласний турнір з плавання «НАФТУСЯ-2010» серед учнів 1999-2000 р. н. дитячо-юнацьких спортивних шкіл Тернополя, Рівного, Долини, Червонограда, Дрогобича та трускавецького ДЮСК «Спортовець».

Загальне керівництво змаганнями здійснював відділ освіти Трускавецької міської ради. На урочистому відкритті завідувач відділом освіти

Орест Лобик вітав всіх учасників турніру (понад 100 учнів), бажав їм досягнення високих спортивних результатів та перемог. Безпосереднє проведення змагань забезпечувала суддівська бригада ДЮСК «Спортовець» (головний суддя – Ігор Гургула).

Такі турніри проводяться з метою популяризації плавання, підвищення майстерності юних спортсменів, адже басейн у Трускавці працює лише півтора року після довготривалої реконструкції, тоді як плавці з інших міст тренуються по 3 – 4 роки. Отже закономірною була перемога у командному заліку спортсменів з Рівного та Тернополя. Найкращих результатів домоглися вихованці ДЮСК «Спортовець» у естафетному плаванні 4 X 50 м вільним стилем, та 4 X 50м комбінована естафета – Габриш Олександр, Дурбак Владислав Беляк Марта, Кісак Галина, Ференс Христина та Савка Богдан, який в особистому заліку показав другий результат на дистанції 100 м брас (тренери Богдан Смеречинський та Андрій Жгута).

Всі призери турніру «НАФТУСЯ-2010» були нагородженні грамотами та медалями ДЮСК «Спортовець» (директор Любомир Мацькович), а учасники змагань отримала пам'ятні буклети на згадку про перебування у Трускавці.

Власна інформація

«Готуйте себе, дорога молоде, до зрілого життя!»

/Інтерв'ю з єпископом Самбірсько-Дрогобицьким УГКЦ Ярославом Прирізом/

Молодь у нашому житті і життя поруч із молоддю вносить у його перебіг кольорові переливи часу радості, нестримного руху вперед... Вона є діяльною та творчою, цікавою та неординарною у своєму мисленні, не по віку досвідченою і, водночас, життєрадісною. Молодь творить майбутнє нашої Церкви та суспільного життя. Саме до таких осіб линуть слова єпископа-коад'ютора Самбірсько-Дрогобицької єпархії Ярослава Приріза.

- Преосвященніший владико! Вам доводилось безпосередньо спілкуватися з молоддю у своєму священничому і монашому служінні, в останні роки – єпископському. Поділіться, будь ласка, тим, що особливо Вас торкнуло чи запам'яталось із цих зустрічей?

- Справді, я досить часто мав і маю нагоду спілкуватися з молоддю. Мушу сказати, що сьогодні наша молодь живе у непрості часи. Криза віри, лицемірство, невідповідні моральні авторитети, корупція, хабарництво, моральна розгнuzданість – ось неповний перелік тих небезпек, які чигають на сучасну людину. У цій ситуації молодь є особливо вразливою. Молода людина ризикує усвідомити, що ці негативні моменти є нормою, або, що ще гірше, – зразком для

наслідування... Мене за таких умов вразило те, що наша молодь є досить стійкою до усього цього. Багато юнаків і дівчат не дозволяють спокусити себе такими фальшивими «принадами». Це вказує на їх високу внутрішню свідомість і зрілість, свідчить про вміння розпізнати зло, про здатність вибрати добро і відстояти свій вибір. Тут маю на увазі не лише тих молодих людей, котрі вирішують вступити у семінарію чи монастир, а й тих численних юнаків та юначок, котрі, незважаючи на всі труднощі, намагаються у середовищі, де Господь їх поставив, бути «сіллю землі і світлом для світу», тобто справжніми християнами.

Також хотілося б відзначити оптимізм наших молодих людей. Дуже важливим є позитивно дивитися в майбутнє. Це додає сили діяти і змінювати життя на краще. Інша важлива риса, яку я помітив – ентузіазм. Наша молодь у труднощах не опускає рук, а має запал і бажання творити добро. Про це висловлювалось багато молодих людей на Соборі нашої Церкви «Молодь у Церкві III тисячоліття». Усе це досить обнадійливі знаки того, що наша Церква і народ має майбутнє. Однак щоб стати достойним майбутнім, молодь має

віднайти надійну опору у здобутках минулого та вміло й повноцінно використати всі позитивні можливості теперішнього...

- Владико, часто кажуть, що молодість – час любові, закоханості. Яким є християнське розуміння любові?

- У сучасному світі ми спровокували, знецінили слово «любов»... Досить часто мова йде про любов, а насправді йдеться про насолоду, вигоду, користь... Це не коректно, я б навіть сказав викривлене розуміння. Справжня любов – щось незбагненно глибше.

Щоб зрозуміти, до якої любові ми покликані, варто роздумати над IV розділом Соборного послання Івана Богослова. Там віднайдемо такі слова: «...Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому!» (I Йо. 4, 16). Іншими словами, почуття любові є настільки високим і важливим, що апостол ототожнює її з Богом. Задумаймося над цим! А ми насмілюємось девальвувати любов...

Нашим завданням є наслідувати Божу любов. Але якою є ця Божа любов? Тут знову апостол дає нам відповідь: «Любов Божа до нас з'явилася тим, що Бог Сина Свого Однородженого послав у світ, щоб ми через Нього жили» (I Йо. 4, 9). Господь так полюбив нас, що віддав за нас своє життя. Тому правдива любов – це жертва. Вона не вимагає, а дарує. Вона не бере, а віддає.

Можна сказати: «Це тільки високий ідеал». Однак це не так. Багато людей у світі показали, що це можливо. Існує безліч прикладів такої любові. Погляньмо на святі і праведні сім'ї, погляньмо на монахів чи монахинь, котрі жертвують власним життям, вигодами, принадами світу задля Бога і ближніх... Якщо б кожен із нас хоча б намагався виконувати Христову заповідь любові Бога і ближнього – наскільки легшим було б наше життя, скількох непорозумінь і проблем у сім'ї та суспільстві нам вдалося б уникнути!

Тут хочу також пригадати, що Святіший отець Венедикт XVI свою першу Енцикліку «DEUS CARITAS EST» присвятив християнській любові, висвітлюючи її з різних аспектів: філологічного, біблійного, богословського тощо. Думаю, що вартувало б цю енцикліку вивчати з молоддю та старшими. На сьогодні вона перекладена українською. Дораджую молоді читати та обговорювати її на молодіжних зустрічах...

- Ще одним питанням, яке цікавить молодь, є щастя. Кожен по-різному його шукає. У чому ж є щастя з християнської точки зору?

- Справді, багато молодих людей (та й не тільки молодих) шукають щастя. Хтось вважає, що може його знайти, досягнувши влади; хтось шукає гроші; дехто – розваги... Ще інші переконані, що правдиве щастя можливе лише за умови гармонійних сімейних стосунків...

На мою думку, досить гарно ілюструє, яким має бути християнське розуміння щастя, євангельська розповідь про зустріч Христа з молодим юнаком. Пригадаймо, як до Ісуса підійшов багатий молодий юнак і запитав, як йому досягнути спасіння. Христос спочатку дораджує йому виконувати Божі заповіді, а згодом, коли дізнається, що він це робить, пропонує роздати усе своє майно і піти за Ним. Це дуже повчальна розповідь і тут можна багато говорити. Хотів би лише наголосити на деяких її аспектах. Хоч той молодий хлопець і мав значні матеріальні статки, однак вони не тішили його, і він, мабуть, почувався нещасливим, так як звернувся до Ісуса з таким запитанням. Не в грошах щастя. У цьому контексті хочеться згадати слова Августина, котрий спочатку був, як він сам визнає, великим грішником, а потім став великим святим (до речі, раджу усім почитати його твір «Сповідь»). Він виявив глибину правди: «Неспокійна душа моя, поки не спочине у Бозі».

Христос радить нашому молодому юнакові дві речі. Спочатку – виконання заповідей: «Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй криво, поважай батька-матір і люби ближнього твого, як себе самого». Не хотів би моралізувати, але це справді дуже важливо! Інколи молода людина може вважати, що Божі чи церковні заповіді обмежують її, однак це не так. Заповіді – як дорожні знаки: вони ніби показують безпечний шлях, попереджають про небезпеку... Вони не дискримінують нас, а, навпаки, допомагають. Тому дотримання заповідей принципове у житті кожної людини.

Коли Христос дізнається про старанність цього молодого юнака у дотриманні заповідей, то радить йому роздати усе своє майно і піти за Ним. Це вищий ступінь досконалості.

Упродовж минулого року наша Церква молилася за священнічкі покликання. Цей рік присвячений покликанню до монашого стану. Монаше (чи, як ми його ще називаємо, богопосвячене) життя і є тим вищим ступенем досконалості, про який говорить Христос. У монашестві людина приймає на себе зобов'язання дотримуватися послуху, чистоти і убогства. Звичайно, можливо, монаше чи священниче служіння багатьом може видатися важким (тому ми й говоримо, що це особливі покликання), але усіх Господь кличе до цього. Тому дозвольте мені сьогодні звернутися до Наших читачів із закликом наслідувати і перевершувати цього молодого юнака з євангельської розповіді – наслідувати у виконанні заповідей, а перевершувати у готовності ставати священниками, монахами чи монахинями.

Християнство, яке існує вже дві тисячі років, довело, що воно єдине може справді зробити людину щасливою, незалежно від того, в яких обставинах ця особа проживає. Людина відчуває щастя не тому, що її

життя стає зручним, а тому що в християнстві вона єднається з Богом, Котрий є справжнім джерелом добра, правди, краси...

Можна було б ще багато чого сказати на цю тему, але обмежусь цими короткими роздумами...

- Чого Ви хотіли б побажати молодій людині на дорозі її життя?

- Перед молоддю завжди стоїть багато виборів. Вона має вибирати свій стан (священничий, монаший чи життя мирянина); подруга життя (дружину чи чоловіка); професію... Тому бажаю усім дуже відповідальних підходів до цих «виборів», бо від цього залежить благополуччя не тільки окремої людини чи сім'ї, а й усієї нашої держави.

Як правильно здійснити цей вибір? Треба просто зрозуміти, що усе наше життя – покликання. Ми не самі прийшли у світ, а покликані до життя Богом. Наша професія, стан – це також покликання. Часто ми про це забуваємо, але слово «покликання» стосується не лише священників чи монахів, а й усіх людей. Кожного з нас Господь кличе до якогось виду діяльності. І цей вид діяльності – спосіб реалізувати себе. Тому, обираючи, варто прислухатись до Господа у молитві. Якщо ми послухаємо Божого голосу і вчинимо так, як Він нам радить, то найкраще себе зреалізуємо, бо Він, як Серцевідець, добре знає, що нам потрібно.

Вибираючи своє майбутнє життя, керуймося не вигодою, не перспективами кар'єрного росту чи високої зарплатні, а Божою волею щодо нас, яка проявляється через наші уподобання, схильності, здібності, таланти... Тоді подальше наше життя буде не мукою, не важким і нудним «коротанням» днів і років, а радістю. Ми розвиватимемо, а не закопуватимемо Богом дані нам таланти...

Ще бажаю усім не соромитися бути християнином. Не боятися свідчити Христа у світі, і, перш за все, у світі своїх однолітків, у світі молоді у щоденному житті: на вулиці, на навчанні, на роботі.

Бажаю свідомо обирати своє майбутнє та бути відповідальними. Готуйте себе, дорога молоде, до зрілого життя! Це життя не буде легким, воно вимагатиме від вас великих жертв, змушуватиме приймати серйозні життєві рішення. Але якщо ви належно використовуватимете благословенний час своєї молодості, зберігатимете своє серце чистим, вільним від будь-яких грішних пристрастей, від зрадливих спокус, тоді станете справді зрілими, відповідальними людьми, гідними виконати своє покликання в Церкві і в суспільстві.

Благаю милостивого Господа, щоб благословив нашу молодь. Нехай Богородиця, Мати Христа і наша Небесна Мати буде для вас провідницею на дорогах вашого життя.

Розмовляла Іванна Рижан

Примітка. Інтерв'ю опубліковано в молодіжному християнському часописі «З любов'ю у світ»

Демократія меншості, або Опозиція «Фронту змін» у Бориславі

Після того як “Фронт змін” у Бориславі отримав свого міського голову, більшість у депутатському корпусі й двох обласних депутатів, здавалося, говорити про якусь опозицію було неможливо.

І все ж про створення опозиції заявив Михайло Лазар, який балотувався на міського голову і зайняв друге місце. Про це було сказано на другому пленарному засіданні першої сесії Бориславської міської ради шостого демократичного скликання, яке відбулося минулого четверга, 18 листопада.

Михайло Лазар наголосив, звертаючись до міського голови Володимира Фірмана: “Хочу звернути увагу, що для мене неприйнятні ті методи, за допомогою яких Ви прийшли до влади. Ця технологія, про яку вже говорить все місто, виявилась ефективною, але з моральної точки зору не може слугувати прикладом для чесного політика. Тому відразу заявляю, що я і мої небагаточисельні однодумці в цьому складі міської ради будемо знаходитись в опозиції до Вас”.

Проте, за словами депутата, це не буде опозиція заради опозиції: “Ми у своїх передвиборчих програмах декларували багато напрямків розвитку міста та методи їх впровадження. А саме: реорганізація житлово-комунальних контор, забезпечення виконання рішення сесії Бориславської міської ради щодо надання дозволу на встановлення автономного опалення всім бажаючим мешканцям міста, проведення модернізації КП “Бориславводоканал” та негайна виплата заборгованості по заробітній платі його працівникам, відновлення повноцінної роботи комбінату комунальних підприємств, відновлення будівництва мостів, наведення порядку з транспортними перевезеннями, особливо для пільгової категорії населення, завершення виготовлення генерального плану забудови міста, чим унеможливити спекуляцію земельними ділянками, впровадження програми розвитку Борислава як рекреаційної зони шляхом створення оздоровчо-відпочинкових та лікувально-туристичних комплексів, відновлення напрацювань щодо надання Бориславу статусу гірського населеного пункту, відновлення роботи ліфтів та багато іншого. Тому в подальшій своїй роботі ми будемо наші пропозиції виносити на розгляд сесійних засідань. Надіємося, що ці питання будуть прийняті з розумінням і матимуть підтримку усього депутатського корпусу. А також гідні рішення, які запропонує влада, що йтимуть на користь громади, ми також підтримаємо”.

Михайло Лазар закликав міського голову з повагою ставитися до опозиції: “Оскільки “Фронт змін” позиціонує себе як партія європейського типу, про що неодноразово заявляв Ваш лідер Арсеній Яценюк, то і ставлення до опозиції повинно відповідати європейським стандартам, одним із пунктів яких є право опозиції на сесійних засіданнях мати пріоритети на внесення питань до порядку денного та виступів депутатів з того чи іншого питання”.

Втім, слова лідера опозиції не справили, здається, належного враження на міського голову. Володимир Фірман провів сесію згідно чітко встановленого плану. Зокрема, йому вдалося провести головами всіх депутатських комісій представників партії “Фронт змін” і обрати “свого” секретаря міської ради Ігоря Яворського, директора торгової мережі “Гаманець”. Як стало зрозумілим, при цьому не були враховані інтереси інших партій, зокрема “Свободи” чи Республіканської християнської, які хоч і провели набагато менше депутатів, ніж “Фронт змін”, але теж сподівалися на місце під сонцем.

Лідер “Нашої України” Ігор Кобилецький, який теж балотувався на міського голову, сказав, що не буде в опозиції до влади, хоча його однопартійці матимуть свою думку з того чи іншого питання. А лідер “Свободи” Юрій Химин зауважив, що це перша серйозна помилка міської ради, але міському голові дають карт-бланш, залишаючи за собою право здійснення контролю.

Опозиція матиме серйозні проблеми і у власних рядах. Справа в тім, що деякі з депутатів, які формально належать до Республіканської християнської партії та Партії захисників Вітчизни, на відміну від Михайла Лазара та його стійких прихильників, голосували так, як це було потрібно міському голові й більшості депутатського корпусу.

Проте не слід скидати з рахунків і так зване ситуативне голосування, коли може народитися стихійна опозиція. Яскраво це виявилось під час голосування за секретаря ради. Під час таємного голосування Ігора Яворського підтримало 27 чоловік, троє було проти, а 15 утрималося. Якщо врахувати, що на сесії з поважних причин були відсутні двоє стійких опозиціонерів, то стихійна опозиція може нараховувати до двадцяти чоловік, а це вже серйозний дзвіночок для міського голови, який проїхався бульдозером по депутатах, що наївно сподівалися на справедливість у сесійній залі. Крім того, є інформація, що не всі депутати від “Фронту змін” підтримали з тих чи інших причин кандидатуру секретаря ради, так що говорити про монолітність фронтозмінівської команди не доводиться. Звичайно, при відкритих голосуваннях вони навряд чи суперечитимуть міському голові, але є й методи саботажу: не прийшов на сесію, буцімто захворів і таке інше. Таких прикладів у історії Бориславської міської ради (і не лише Бориславської!) маємо достатньо.

Мабуть, не личить міському голові вдаватися до методів шантажу. Коли ситуація вийшла з-під його контролю (все-таки давався знати брак досвіду ведення подібних зібрань), і депутати почали сперечатися між собою, не просячи дозволу для слова у Володимира Фірмана, той заявив, що зараз викличе міліцію й по одному виводитиме народних обранців. Брак власного досвіду не можна компенсовувати силовими методами. Якщо з цього починає міський голова, то можна уявити яким диктатором він може стати наприкінці каденції. Це тим більше небезпечно, якщо бориславці не відчують якісних і реальних змін на краще. Про це насамперед повинні говорити Володимирові Фірману не представники опозиції (вони теж), а ті, хто допомагав йому і його команді прийти до влади. Якби Віктора Ющенка відразу опустили з небес на землю, ми б не були розчаровані результатами Помаранчевої революції.

Повертаючись до формування депутатських комісій, вкажемо ще на один штрих. Дуже вже хотілося Володимирові Фірману принизити Михайла Лазара, запхавши його в комісію з охорони здоров'я. Мовляв, доктор повинен займатися своєю справою. Проте з цієї затії нічого не вийшло, і Михайло Лазар відстояв своє право як депутата працювати в бюджетній комісії. Виходить, що керівник гуртівні може керувати містом, а лікар не здатний розібратися у фінансах, хоча на прикладі минулої каденції ми побачили, що саме Михайло Лазар чи не найкраще з усіх депутатів володів саме бюджетними питаннями. Чи, може, власне тому і не хотів мер, аби головний опозиціонер грав головну скрипку в цій комісії?

Сам Михайло Лазар до цього і не прагнув, хоча міг спокійно зайняти місце заступника голови бюджетної комісії. Але він уступив це право лідеру “свободівців” Юрієві Химину.

Володимир Фірман хотів без проблем прийняти і регламент міської ради, заявивши, що той цілком співпадає з регламентом попередньої каденції. Але його обман не пройшов. Депутати відразу побачили підміну багатьох пунктів, які йшли врозріз з діючим законодавством і здоровим глуздом. При цьому дехто, як, наприклад, Ігор Кобилецький, заявили, що їхні поправки, озвучені напередодні, до нового-старого тексту не увійшли. Міський голова змушений був прислухатися до деяких порад депутатів-старожилів, але там, де бачив небезпеку своєму безроздільному пануванню, ставив надійний заслін. Прикро, що його однопартійці сліпо підтримували свого патрона й голосували так, як він.

Якщо чесно, сесія справила гнітюче враження. Звичайно, “Фронт змін” отримав перемогу, але мудрий міський голова повинен стати мером усіх бориславців, а не тих, хто за нього проголосував. Нагадаємо, що перевагу йому надала третина з тих, хто прийшов на вибори. А половина взагалі не прийшла. В сухому

залишку маємо результат: приблизно кожний п'ятий голосував за "Фронт змін". А 80 відсотків населення висловилося проти. Фактично це нелегітимна влада, й будемо мати демократію меншості. Мудрий міський голова мав сконсолідувати депутатів з різних політичних сил, запросити до своєї команди професіоналів, а не вимагати: давайте працювати разом. Навряд чи справиться з цим завданням і новообраний секретар ради, який заявив про свої наміри об'єднати зусилля депутатського корпусу на розв'язання нагальних бориславських проблем. Очевидно, що прихильники Михайла Лазара будуть у жорсткій опозиції до влади, а "Свобода" вестиме політику тихого саботажу, тобто відверто не виступатиме проти "Фронту змін", але здійснюватиме свою політику, чекаючи кращих часів.

Цього всього можна було би уникнути, якби не амбіції міського голови і поради йому тих, хто насолоджується владою. Навряд чи такий підхід піде на користь Бориславу й бориславцям.

Анатолій Власюк, часопис «Тустань»

Стебницькі депутати хочуть спекти паску міському голові

У четвер, 25 листопада, має відбутися сесія Стебницької міської ради. Її планували провести у вівторок, 23 листопада, але не склалось. Основною причиною називають імовірність того, що заплановані міським головою кандидати на посади першого заступника, секретаря ради і керуючого справами (оце і все стебницьке начальство) можуть не пройти.

За нашою інформацією, Василь Пецюх хоче бачити першим заступником Петра Веклюка, який свого часу працював у нього заступником з гуманітарних питань, секретарем ради - Ігоря Боднара, лідера місцевої "Батьківщини", який теж балотувався в мери, але потім закликав виборців голосувати за нині діючого мера, а керуючим справами - Ігоря Говірка, теж представника "Батьківщини", який і нині працює на цій посаді.

З такою розстановкою сил не згодні насамперед представники "Громадянської позиції", "Свободи", які найгучніше представлені в місцевому парламенті, а також деяких дрібніших політичних угруповань, які пробилися до влади.

Справа навіть не в ідеологічних розбіжностях. Депутати слушно зауважують, що колишній гуманітарій навряд чи впорається з обов'язками першого зама, коли треба думати про інвестиції для Стебника, а викладачеві ліцею (він же - головний інженер КП "МВУЖКГ") важко буде консолідувати депутатів під патронатом "Батьківщини", та й паперова робота якось не личить Ігореві Степановичу. Є певні претензії й до Ігоря Говірка. Насамперед він з "Батьківщини", яка фактично хоче узурпувати владу в міській раді, та й вже працював на цій посаді.

Попри те, що Василь Пецюх має прихильників насамперед серед депутатів з Народного Руху України, від якого він ішов до влади і став міським головою, все ж йому може не вистачити голосів, аби втілити свої плани в життя. Отже, необхідно йти на компроміси з іншими політичними силами, створювати більшість у міській раді або широку коаліцію. Як насправді розгортатимуться події, дізнаємося вже цього четверга.

Анатолій Власюк, часопис «Тустань»

Оголошення

Історико-просвітницька громадська організація «Сумління» повідомляє, що 27 листопада в с. Орів Сколівського району в сільському клубі відбудуться заходи вшанування пам'яті голови Української Головної Визвольної ради (УГВР) Кирила Осьмака. Кирило Осьмак був поранений в боях власне неподалік с. Орів, а переховувався в с. Дорожів на Дрогобиччині, згодом був заарештований більшовиками та ув'язнений.

Початок заходу – о 13.00. У програмі:

1.Прем'єра вистави про Голову Української Головної Визвольної ради (УГВР) Кирила Осьмака за книгою Дмитра Павличка.

2.Виступ церковного хору с. Орів.

3.Концертна програма академічного хору «Бескид» Дрогобицького державного педагогічного університету.

ГО «Сумління» принагідно висловлює вдячність Президенту санаторію «Карпати» (м. Трускавець) Леву Ярославовичу Грицаку за сприяння заходам та забезпечення транспортом. На горі Бренів (там знаходяться братська могила та каплиця) коштами санаторію «Карпати» встановлено пам'ятну таблицю про перебування К. Осьмака на наших теренах.

Незалежне видання «ТРУСКАВЕЦЬКИЙ ВІСНИК». Всі права застережені. Розповсюджується **безкоштовно**.

Засновник, головний редактор та відповідальний за випуск – Володимир **КЛЮЧАК**.

Редакція публікує виключно ті матеріали, які збігаються з точкою зору редакційної команди.

Контакти: E-mail: anda_panda@ukr.net, тел. 097 38 36 112.

Публікація в Інтернеті: повністю - на www.turportal.org.ua/visnyk «Інформаційний портал курорту Трускавець», окремі матеріали на www.protruskavets.org.ua – «Сайт Трускавця про Трускавець».